

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 26.

27de juni 1897.

23de aarg.

Tom og Anna besøger Maggi paa sygehuset.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Alt Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Fru Lindens pleiebarn.

Af Chr. Schmid.

1. Mødet i kirken.

en rige enkefru Linden levede efter sin mands død i landlig stilhed paa sin gaard og var almindelig agtet og anset paa grund af sin forstand, sin fromhed og velgjørighed mod omegnens fattige.

Engang maatte hun reise i et vigtigt erende ind til hovedstaden, hvor hun blev en tre ugers tid. Den sidste dag, hun var derinde, vilde hun om eftermiddagen tage sig endnu en spadseretur omkring i byen. Det var en søndag, og efter et langvarigt regnveir havde man faaet det deiligste solskinsveir, man en vaardag kunde ønske sig. Fru Linden tog imidlertid ikke samme vei som de fleste andre spadserende, men besluttede sig til at aflægge et besøg i byens domkirke for at kunne høre den i uforstyrret ro.

Med from ærbødighed traadte hun ind i det gamle gudshus. De høie hvælvinger, de lange prægtige søilerækker, de malede vinduers farvepragt og stilheden derinde — alt fyldte hende med hellig andagt og bragte hende til at knæle ned i nærmeste stol og en stund ligge hensunken i stille bøn.

Derpaa besaa hun kirken og dvælede især foran flere malerier, som fremstillede scener af Jesu liv. Ingensteds var et eneste menneske at opdage; den dybeste stilhed herskede under de høie hvælvinger. Hun hørte intet andet end gjenlyden af sine egne skridt og larmen fra gaden udenfor som en svag fjern brusen.

Da hun kom ind i et sidekapel, fik hun øie paa en liden pige, som laa paaknæ foran alteret; hun var aldeles fortlædt og kunde vel være omtrent otte aar gammel. Med foldede hænder og blikket ufrabendt rettet

mod alteret var barnet saa hensunken i bøn, at hun ikke lagde merke til fruens nærhed; men der laa et saadant sørgmodigt udtryk over det vakre barneansigt, at fru Linden blev grebet af den dybeste medfølelse med den unge pige. Hun vilde ikke forstyrre hende i hendes andagt, og først da pigen rejste sig, nærmede hun sig og sagde venlig til hende:

„Du ser saa sørgmodig ud mit barn! Hvad feiler dig, og hvorfor græder du?“

„Na“, svarte barnet, og taarerne strømmede nedad hendes kinder; „idag er det netop et aar, siden min far døde, og for otte dage siden maatte jeg ogsaa følge min mor til graven.“

„Og hvad var det du nu saa hjertelig had den gode Gud om?“

Pigen fortalte nu nærmere sin historie. Hun maatte næste dag flytte fra den familie, hun indtil videre havde boet hos; hun havde flere slegtninger i byen; men ingen havde lyst paa at tage hende til sig. Den prest, som havde besøgt moderen under hendes sygdom, og som altid havde været saa venlig mod hende, havde sagt, at det var deres pligt. Og hun kom vel til at flytte til en af dem; men hun gruede saa for at komme etsteds, hvor man nødig vilde have hende. Hendes slegtninger havde ogsaa stor familie, saa det ikke faldt saa let for dem at tage et fremmed barn i huset.

„Mit stakkars barn!“ sagde fru. „Da kan jeg nok forstaa din sorg.“

„Ja, jeg har været saa bedrøvet“, sagde barnet, „men det har hjulpet at bede; jeg synes, jeg nu ligesom er bleven lettere om hjertet.“

„Du har ret“, sagde fru. „og saa jeg tror, at Gud har hørt din bøn. Du skal nok blive hjulpet. Kom og følg mig.“

Barnet saa forundret paa den fremmede dame og var i tvil om, hvad hun skulde gjøre.

„Hvorhen?“ sagde hun. „Jeg tør ikke! Jeg maa hjem nu.“

Fru Linden svarte: „Jeg kjenner den gamle prest, som du omtalte, han, som var saa snild mod din syge mor, kom og bliv med til ham. Jeg vil tale med ham om, hvorledes jeg bedst skal hjælpe dig.“

Hun rakte barnet venlig haanden, og den lille fulgte fornøjet med til sin gode ven, presten.

Den gamle ærbørdige prest blev ikke lidet overrasket, da han saa den fint klædte dame træde ind paa sit kontor med barnet ved haanden. Fru Linden fortalte straks, hvorledes hun havde lært pigen at kjende, og bad derefter Sofie om at gaa lidt ud, forat hun kunde faa tale nogle ord alene med presten.

„Kjære prest“, sagde fru Linden, „jeg har tænkt paa at tage dette barn til mig og træde i mors sted for hende. Mine egne børn er alle døde, mens de var ganske smaa, og jeg er med en gang blevet saa glad i denne stakkars pige. Men først vilde jeg raadspørre mig med Dem, som jo kjender baade hende og hendes forældre. Hvad mener De om sagen?“

Den fromme prest fik taarer i øinene — saa glad blev han — og brød ud i tak til Gud. Derpaa sagde han: De vil vanskeligt kunne finde et mere fromt, snildt og forstandigt barn end lille Sofie. Hendes forældre var ogsaa obermaade hæderlige folk, der gav sit barn et god opdragelse. Kun skade, at de ikke kunde fuldende den. O, jeg vil aldrig komme til at glemme, med hvilken dyb smerte den døende mor betragtede sit inderlig elskede barn, der grædende og hulkende stod ved hendes leie. Men saa vendte hun sig tillidsfuldt mod himmelen og udbrød: Du, kjære fader i himlene vil nok sørge for hende. Du vil skjænte denne min datter en anden mor. Det ved jeg vist, og derfor dør jeg rolig. Disse ord af den fromme mor er nu saa forunderlig gaaede i opfyldelse; det er klart at forstaa, at Gud, den almægtige, har uddalgt Dem, frue, til en anden mor for barnet. Derfor var det, at De maatte ind til hovedstaden, derfor skrede Gud i eftermiddag Deres skridt ind i domkirken. Det er saa tydelig hans verk. Han være takket og prisat!“

Den gamle prest kaldte nu den foreldreløse pige ind og sagde: „Se, Sofie, denne fromme gode frue vil være en mor for dig. Hvilken uftigelig stor lykke har ikke Gud beredt for dig! Du har vel lyst til at følge hende og være hendes datter?“

„Ja“, svarede Sofie og begyndte at græde. Hun hulkede saa voldsomt, at hun ikke kunde faa frem et eneste ord mere; men fruuen havde ikke vanskeligt for at forstaa det taknemmelige udtryk i hendes øine, da hun taus kyskede hendes haand.

„Se, mit barn“, sagde presten, „hvorledes Gud har sørget for dig. Da din salige mor laa paa sit dødsleie, havde han allerede, uden at nogen af os vidste noget derom, sørst denne din anden mor hid til byen, og fundet dig og besluttet at gjøre dig til sin datter. Gid du maatte forstaa hans store kjærlighed og elste ham af dit hele hjerte! Du ser, du kan stole paa ham. Nu haaber jeg, du ogsaa altid vil vise samme lydighed og kjærlighed mod din nye mor, som du viste mod din afdøde. Lad hende saa glæde af dig, mit barn. Og glem heller ikke, det kan nok hende, at ogsaa i fremtiden sorg og modgang kan komme til at møde dig; men husk da paa at bede til den gode Gud med samme barnlig tillid som idag, og du skal se, at han altid er den samme trofaste hjælper, og at naar nøden er størst er hjælpen nærmest.“

Sofies slegtninger havde selvsølgelig intet mod, at den lille pige fulgte med den gode frue. Og deres taknemmelighed blev ikke mindre derved, at hun sagde, at de kunde dele mellem sig de saa eiendele, som var igjen efter Sofies mor; kun hendes andagtsbøger vilde datteren gjerne beholde som et minde om den kjære afdøde.

Næste morgen sad Sofie allerede i vognen ved siden af fru Linden paavei ud til dennes landeiendom.

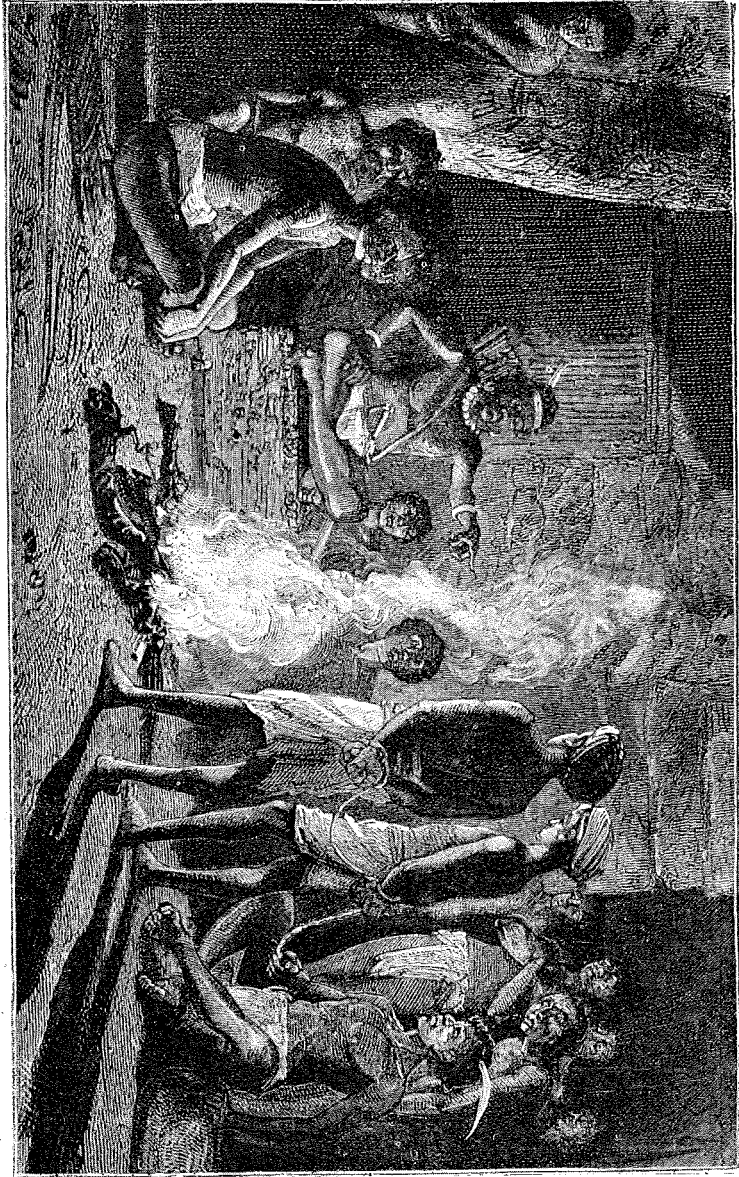
2. Fru Linden.

Fru Linden naaned først sent om aftenen hjem til sin gaard sammen med Sofie. Man havde ventet hende, og aftenens mæden havde længe staaet færdig. Hun satte sig tilbords og lod Sofie sidde ved siden af sig; selv spiste hun ikke meget, men gjorde alt muligt for at faa den lille Sofie til at forsynne sig godt. Derefter førte hun hende op til et koseligt lidet værelse.

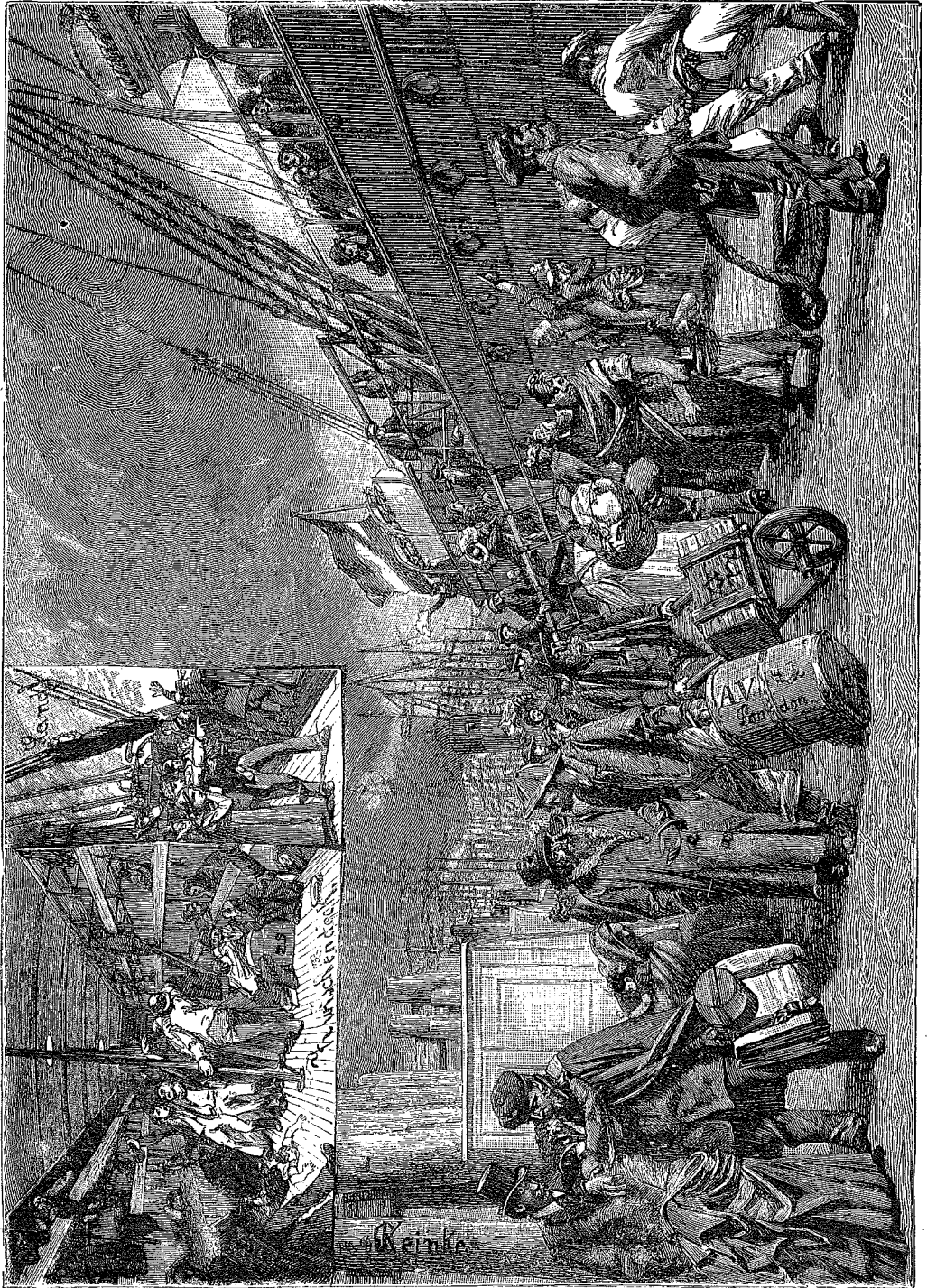
„Dette skal være dit soveværelse“, sagde hun. „Nu maa du bede den gode Gud, at han altid vil være hos dig og velsigne dig i dit nye hjem. God nat da! Sov godt! Glem endelig ikke at slukke lyset!“

Sofie sølte sig saa lykkelig over at være kommen til den elskbørdige dame, og med fuldt hjerte takkede hun Gud for al hans godhed. Snart laa hun og sov trygt i den bløde seng med foldede hænder.

(Fortsættes.)

"S har døet, et røve min eieboom," frog kongen mod de fangne gutter.

Mexico.

Fra den ene fare i den anden.

(Med billede.)

Hi vil nu fortælle lidt mere om vore to unge venner, om hvis frelse fra det voldsomme ubeir i de indiske skove vi for nogen tid siden hørte om.

otte dage vandrede de videre og hvilede kun om natten. De skyndte sig alt, hvad de kunde; thi deres lille madforsyning var snart tilende, og de fandt ikke meget spiselig frugt. Efterhaanden fik landskabet et andet udseende ligesom dengang da de skiltes fra M a l i, saa de atter Himalajas sneffjelde. Skoven blev mindre tæt, jordbunden mindre sumpig, og egnen mere bølgeformet.

De to unge gutter naaede tilslut frem til en høide, hvor de saa foran sig en række bakre træer. Deres tamme abekat H a n u m a n sprang straks ned fra sin herres skulder og begyndte begjærlig at spise af den frugt, som der laa i masser af paa marken omkring træerne. Begge gutterne skyndte sig efter og nød med velbehag den velsmagende frugt. Da de havde spist sig mætte, ilede de nedover mod en liden dal, som de saa liggende foran sig; det var udover paa kveldskanten.

Men da de havde gaaet et stykke, forstrækkedes de pludselig ved et uhyggeligt hyl lige i nærheden, og i næste øjeblik kom en flok vilde mennesker, bevæbnede med buer og pile, stormende imod dem.

En af de vilde, der havde en ørneskjær i haaret, saa man kunde forstaa, at han var en høvding, traadte hen til gutterne og blev staaende og betragte dem med alt andet end venlige blikke.

„Hvad er I for mennesker — siden I har saadan lyst til at gaa lige i døden?“

Robert svarte, at det rent var ved et tilfælde, at de var kommet did.

„Hav barmhjertighed med os“, bad M i a n a, „vi er to fattige mennesker, som har tabt alt. I vil ikke have den mindste fordel af at stanse os.“

„Godt!“ svarte den vilde i en barsk tone. „Det er noget, som vor konge faar afgjøre. Følg mig! — Og I“, — sagde han til sine ledsagere, „I sørger for, at disse hunde ikke slipper nogen vei.“

De vilde førte sine fanger opad en smal klippesti til en høiere liggende slade, hvor en slags huse laa paa en aaben plads, om-

givet af en flere meter høi tornehaek. Denne havde blot en eneste indgang. Da man nærmede sig denne kom endel kvinder og børn imod dem for at betragte de fremmede; men de vilde krigerer dannede da en kreds omkring sine fanger for at beskytte dem mod mængden og traadte med dem hen til et simpelt stenhus, hvis tag var dækket af store skiferstene.

Det var bleven næsten mørkt; men foran huset brændte et baal, som kastede sit ildskær rundt omkring. Ved baalet sad en vild med forslagne ben paa en slags bænk, der var bedækket med en matte. Han var klædt om trent som de andre, men havde tykke armbaand af guld om armleddene. Som daa ben havde han foruden buer og pile et blakt sværd, og omkring ham sad en del vilde i ring. Dette maatte tydelig være met s j i f e r n e s saa frygtebe konge.

„Hvem er det, du har med dig der, Musa?“ spurgte han høvdingen med barsk stemme.

„Na, to slyngler, som mine folk fattede, netop som de havde plyndret nogle af vore frugttrær.“

„I har vobet at røre min eiendom, I hunde“, skreg kongen mod de fangne gutter, „saa dristige pleier ellers ikke hinduerne at være ligeoverfor met s j i f e r n e s fyrste, — det kræver hevn.“

„Konge“, svarte Robert sagtmødig, „jeg har allerede fortalt eders høvding, at det ikke faldt os ind, at vi gjorde noget galt, da vi tog lidt frugt for at stille vor sult — vi vidste slet ikke, at det var deres eiendom.“

„So, jeg kjender hinduernes løgne“, skreg kongen rasende. „Jeg hader hinduerne. Naar I er i vor magt, paatager I eder en ydmyg tone og kalder mig herre og konge. Men jeg glemmer ikke saa let alt det blod, som har fyldt i kampene mellem os. Ingen hindu slipper levende af mine hænder. Om to dage er der nymaane. Naar dens sølberstg staar paa himmelen, skal de hellige træers rødder saa indsuge eders blod som et sonoffer.“

„Og du, Musa“, sagde han til høvdingen, „du indestaar med dit hoved for, at de ikke slipper bort! — Før dem nu væk.“

Robert vilde endnu gjøre et svagt forsøg paa at formilde den strenge hersker; men de lod ham ikke saa tid dertil; de rev baade ham og Miana voldsomt med sig.

Fangerne blev førte forbi flere hytter,

fra hvilke der kom folk ud for at spotte dem, og først efter et kvarter's gang naaede de det sted hvor de skulde spærres inde.

Det var et rummeligt stur, bygget af træstammer, men saaledes at en klippebæg dannede den ene side. En smal aabning mellem to stammer tjente som indgang, og foran denne bredte et stort prægtigt frugttræ sine grene. Et simpelt stenalter og forskellige andre gjenstande tydede paa, at rummet baade tjente som fængsel og rettersted.

Fangerne blev bundne og kastede ind i rummet. Deres abekat flygtede forfrækket op paa fængslets tag og derfra videre opad klippen bagenfor, uden at det lykkedes de vilde at indhente den.

Mødet var just ikke stort hos de to gutter, da de sad der alene i fængslet. Hær var Miana mismodig, saa Robert søgte at glemme sin egen sorg og trøste ham.

„Endnu kan der jo være mulighed for redning“, sagde han. „Imorgen vil jeg bede vore vogtere at føre mig til kongen, og saa vil jeg fortælle ham, at jeg ikke er nogen hinduer, men en forklædt europæer, og at han i Misfurie vil kunne faa rigelig løsepenge for os; thi jeg tviler ikke paa, at den engelske officer, som har befaling der, vil komme os til hjælp, naar han faar vide vor frygtelige stilling.“

„Tror du kanke, at metstjernes fyrste vil sende bud til Misfurie?“ var Mianas tvilende svar. „Jeg er ræd for, at han ikke er mere venlig tilfands mod europæerne end mod hinduerne. Men gid det var saa vel.“

De to unge venner sad en stund tause ved hinandens side. Miana afbrød tilslut tauscheden og sagde:

„Hvor skal jeg finde min Hanuman igjen, hvis vi nogengang slipper ud herfra. Stakars lille dyr! Den forvilder sig vel snart i skovene!“

„Det er ikke sikkert“, sagde Robert, „kanke den holder sig her i nærheden og venter paa os.“

Nu traadte Musa ind. Hans vaklende gang viste, at han allerede paa forhaand havde begyndt at feire den forestaaende ny-maanefest. Han nærmede sig sine fanger med en brændende stikke, saa paa dem med stive øine og mumlede for sig selv noget om, at han indestod for dem med sit eget hoved. Da han fandt alt i orden derinde, gik han atter ud til sine kamerater, som sad omkring

en ild og i store drag fyldte sig med den berusende drik.

„Du ser, man passer godt paa os“, sagde Miana, da høvdingen atter var gaaet.

„Na ikke saa svært godt endda“, svarte Robert, „Musa er drukken. Det vil ikke være længe før han sovner, og det er vel ikke stort bedre med de andre.“

„Kunde vi bare løse vore baand!“ sulkede Miana.

„Ja, gid vi kunde“, var svaret, „men de har jo taget vore dolke fra os, og at forsøge med hænderne vilde ikke hjælpe stort. Hvis vi bliver opdagede, mens vi holder paa dermed, vil intet kunne redde os fra Musas raseri. Det er bedre, vi venter til imorgen og søger at formilde kongen eller vække hans hadeshge.“

Saaledes blev de to venner siddende og med hvissende stemme raadslog sammen. Imidlertid var alt bleven stille udenfor. Robert trøb forsigtig hen til aabningen for om muligt at se, hvorledes det var med vogterne. Det var, som han havde tænkt. De vilde havde drukket saa, at de tilslut var faldne i søvn. Men selv i denne tilstand var Musa paa sin post. Han havde nemlig sat sig slig, at hans legeme aldeles stængte udgangen, og det var umulig at komme ud uden at støde ham om, hvilket vilde være en altfor ubøvelig sag. Gutterne kom ogsaa til den slutning, at de helst maatte lade være at tænke paa det. De sterke træstammer, hvoraf væggen bestod, var det heller ikke muligt at røkke, og klippebæggen var glat og steil, saa de ad den ikke kunde komme nogen vei.

„Gud staa os bi“, sulkede Robert og lagde sig ned. Haabet om frelse syntes dem begge saa overordentlig lidet, og med bæven tænkte de paa fremtiden. Men da skulde hjælpen komme fra en kant, som de ikke havde kunnet ane. Dog derom skal I saa høre i en ny liden fortælling i næste nummer.

Der gives en Kristus foran os og en Kristus for os. Den første fører ned i bodens helvede, den anden op til naadens himmel.

Før sagde man til sine børn: „Gjør ikke det, Gud ser dig.“ Nu siger man: „Gjør det ikke; thi hvad vil vel mennestene sige derom?“

Tom og Anna besøger det overkjørte barn. (Med billede.)

Hi hørte sidst, hvorledes Toms og Annas fader lovede at høre efter paa sygehuset, hvorledes det var med den lille overkjørte pige. Dette gjorde han allerede næste dag og fik vide, at hendes ene ben var brukt, men at det vist ikke var saa farligt endda.

Men saa havde han jo ogsaa lovet, at de kanke ogsaa skulde saa komme op og besøge hende, og dette deres ønske skulde ogsaa blive opfyldt. Nogle dage senere kom han midt paa formiddagen ind og sagde, at nu skulde de saa blive med ind paa sygehuset. De to søskende lod sig ikke dette sige to gange; de var snart færdige og fulgte med faderen. Da de kom udenfor sygehuset, ringede faderen paa; portneren lukkede op og viste dem, hvorledes de skulde finde frem til det rum, hvor den lille laa. Tom og Anna søgte sig rent høitidelig tilmode, da de haand i haand vandrede op ad de store trapper og henigjennem nogle lange gange. Men endda underligere blev det, da de traadte ind i sygesalen med den lange række af seng med syge børn i. Det gjorde et mægtigt indtryk paa deres unge barnejæl.

Snart stod de ved den seng, hvori den lille overkjørte pige laa. Tom og Anna syntes, det var saa høitideligt, at de ikke fik sagt stort; men lidt snakkede de dog med hende og fortalte, at de havde været paa gaden, da hun blev overkjørt, og nu vilde op og se til hende. Den lille pige — hun hedte

Maggi — saa ud til at være vel fornøiet; baade doktorerne og sygepleiersterne var saa svært snilde mod hende, sagde hun, og hun havde aldrig i sit liv ligget i saa god seng eller faaet saa god mad. Ja, det havde hun vist ret i, den stakkels lille pige; i hendes hjem var der fattigdom og elendighed.

Da faderen atter var ude paa gaden med sine to smaa, spurgte han dem, om det ikke var rart at se saa mange syge børn. Jo, det var sikkert, mente Tom og Anna. Og saa bad han dem endelig at tænke over, hvor godt de havde det, som var friske og sunde, og endelig ikke gaa og være misfornøiede og kjede sig. Hvorledes havde ikke de, som var friske og havde et godt hjem med en snild fader og moder, grund til at være lykkelige og tilfredse!

Dette var de to søskendes første besøg paa sygehuset, men det blev ikke det sidste. De fik lov til gang paa gang at se op til sin lille syge veninde deroppe, og det var morsomt at se, hvor jublende glad Maggi var ved at saa besøg af dem; hun blev for hver gang mere og mere glad i dem. Det hændte nu forresten ogsaa, at Tom og Anna havde lidt med, som kunde glæde den syge, enten kage eller hvedebrød eller vakre blomster eller andet. Og da Maggi atter var saa frisk, at hun kunde forlade sygehuset, havde hun i de to søskende og deres foreldre faaet venner, som blev hende til stor hjælp og støtte ogsaa senere i livet.

Cpl. paa billedgaade i nr. 24.

En aal er en fisk og ei en orm.

Billedgaade.

S

e

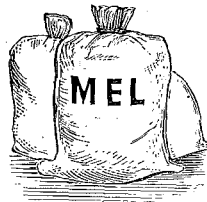

L de

D ter

Eva r

e